

Istennek az az ígéje, amelynek alapján Isten Szentlelkének segítségével hívásával a reménnyel megértett üzenetet ma hirdetni szeretném, írva található János evangéliumának 19. fejezetében, a 28-30. versekben.

Jézus ezek után tudva, hogy már minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: Szomjazom. Volt ott egy ecettel tele edény. Egy szivacsot ecettel megtöltve izsópra tűztek, és odatartották a szájához. Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: Elvégeztetett! És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.

Olyan sokszor készítünk listákat, amely életünk, ízlésünk fontos, vagy legalábbis fontosnak vélt elemeit foglalja össze. To do. Már meghonosodott az angol kifejezés a magyar használatban is, amikor papírra vetem, hogy aznap mit is szeretnék elvégezni. De sokan vannak, köztük magam is, akik jobban szeretnek a boltba is úgy elindulni, hogy a biztonság kedvéért papírra vetik, mit kell venni. Ezen túl, mint említettem, ízlésbeli kérdések is felmerülnek. Nick Hornby angol író első igazi nagy sikert arató regényének, ami magyarul Pop, csajok, satöbbi címmel jelent meg, alap motívuma, hogy főhőse mindenről csak úgy beszél, hogy top 5-ös listákat készít. Popról, csajokról, satöbbiről. Ezt a könyvet én is nagy élvezettel olvastam, de az olyan típusú kattintásvadász címek az internetes hírfolyamban, mint a „10 dolog, amit nem tudtál“, már egész határozottan váltják ki belőlem az ellenkezést. Bármi is legyen az, amivel kapcsolatban más 10 dolgot el akar nekem mondani, bizonyos, hogy nem nyitom meg a hivatkozást.

De saját csapdámba estem, mert most mégis egy tízes lista jutott eszembe. Nálunk, ha hinni lehet az ezzel foglalkozók állításának, Kosztolányi Dezső volt az első, aki összeállította a 10 legszebb magyar szó, bevallottan személyes, a költő elfogultságát tükröző válogatását. Az ő kedves szavai ezek voltak: láng, gyöngy, anya, ősz, szűz, kard, csók, vér, szív, sír. Bár bizonyos, hogy nem ez volt ennek a válogatásnak a célja, érdekes végignézni, hogy az ősz kivételével az összes szó kapcsolódik az evangéliumhoz, az örömhírhez, Jézus életéhez, példázataihoz, halálához. De, még az ősz is felbukkan a Bibliában, igaz, az Újszövetségben mindössze egyetlen alkalommal, Júdás levelében.

Egy mai, friss felmérés szerint a fiatalok által legszebbnek tartott szavak is mind egy téma körül forognak - szerelem, család, szeretet, gyönyörű, szép, szeretlek, virág, barátság, anya, csodálatos, továbbá kedves. Arról nem tudok, hogy melyek lennének a „legfontosabb“ szavak, de, ha tippelnék, pénz, hatalom, fegyver, információ, egészség, jókedv belekerülnének.

De kinek jut eszébe akár legszebbként, akár legfontosabbként az a szó, amit ebben a mai rövid igeszakaszban kétszer is ott áll? Elvégeztetett! Valami immár teljes, befejezett dolog. Miránk nézve

meghatározó, ugyanis a megváltásunkról van szó. Jézus ezért vállalta ezt a földi létet. Ahogy Pál írja a filippibelieknek: „Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.“ (Fil 2,6-8)

Természetes, hogy miként ennek a szónak annyi különböző jelentése van, úgy annyi különböző érzélem kapcsolódik hozzá akkor és a mi életünkben is. Mindenki földi királyként, földi uralkodóként várta egykor a Messiást. Bizony, sokáig az apostolok sem értették, mit és miért tesz Mesterük. Még a Jeruzsálemben vezető úton, még az utolsó vacsora idején is azon tanakodnak maguk között, ki a nagyobb, ki az előrébb való. Ahogy ma is azt tartjuk sikeresnek, akinek nem kell szenvednie, akinek nem kell éheznie, akinek nincsenek fájdalmai, aki megvalósítja a céljait. De valójában éppen ezt mondja Jézus is a kereszten. Ő megvalósította azt, amit Isten eleve elrendelt. Miként Joó Sándor, híres pasaréti prédikátor mondta egykor: „Nem úgy áll a dolog, mint más embernél, hogy miután Istentől kapott feladatát elvégzi, most már meghalhat. Hanem úgy, hogy az a feladat, aminek elvégzésére jött, éppen a halállal teljesedik ki, válik egészsé, befejezetté, elvégezté.“ Ennek megfelelően mondja Joó Sándor, hogy ez a felkiáltás nem fájdalomból fakad, nem tehetetlenségről szól, még csak nem is a szenvedés végét jelenti, hanem diadalkiáltás.

Ez a nyelvtani kategória, a befejezett melléknévi igenév egyszerre fejezheti ki azt, ami adott pillanatban megtörtént, ami ott és akkor ért a teljességhez, a befejezettséghez, de kifejezheti azt is, valami hosszú, sokkal korábban megtörtént elhatározásról van szó. A mi megváltásunk Isten szándékában már régen elvégeztetett. Feltétlenül igaz ránk, am élő emberekre, hiszen Húsvétkor éppen erre emlékezünk, de így volt ez Jézus felkiáltásában is. Ez már régen, örök időktől fogva elvégeztetett. És ebben a pillanatban beteljesedett.

De miért találkozunk kétszer ezzel a szóval? Jézus tudta, hogy minden elvégeztetett, majd hangosan ki is mondta. Ebben az évben a mi genfi magyar protestáns gyülekezetünkben azok a szavak szóltak hozzánk kiemelten az istentiszteleteken, amelyeket Jézus mondott a keresztfán. Volt köztük olyan, amelyet az Úrhoz intézett, volt, amellyel a mellette szenvedő bűnöst vigasztalta, volt, amellyel anyját és tanítványát szólította meg, volt, amelyet a szenvedése szemtanújához intézett. Ezt a János evangéliumában utolsó szót azonban nekünk mondja. Minket tanít ott, a fizikai halál előtti pillanatban. A mi váltságunk teljesedett be, mi szabadultunk meg a bűn szolgaságából, mi egyenesedhetünk ki, értünk hozta meg Isten ezt a kimondhatatlan áldozatot. Ingyen ajándékot kaptunk. De hányszor és hányszor fordul elő, hogy ami ingyen van, azt értéktelennek tartjuk. Odébb lökjük, ott porosodik az ajándék a kacatjaink között, a házasságkötéskor kapott hatodik kávékészlet poros csészéi között.

Időnként persze rápillantunk, ha jön az, akitől kaptuk, időlegesen talán elő is vesszük, aztán ismét megfélekedünk róla. Pedig nem kegyesen kellene olykor mutogatni ezt az ajándékot, hanem alázattal és kimondhatatlan örömmel elfogadni. Használni, és a szó legszorosabb értelmében élni vele. Élni általa, hiszen ez az ajándék az örök élet.

Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: Elvégeztetett! És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.

A megfogalmazás mögött sokszor csak a halál döbbenetét, pillanatát látjuk. Pedig Jézus még ezzel a cselekedetével ránk gondolt. Kilehelte, ránk lehelte, vagy az eredeti jelentés szerint úgy is mondhatjuk, kiadta, átadta lelkét. Nekünk adta, minket gazdagított az Ő isteni lelkével.

Listákról beszéltem igahirdetésem kezdetén. Most azt kérem Istentől nektek is, magamnak is, hogy legyen erőnk, hitünk, legyen ott a mi to do listánk legelső, sőt, mivel ez már mindent más meghatároz, akár egyetlen pontjaként, hogy elfogadjuk a nekünk adott lelket, és nem csupán Húsvétkor emlékezünk meg Jézus bevégzett feladatáról, hanem életünk minden napján hálát adunk azért, hogy „Bevégeztetett“!

Ámen